

การพัฒนาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนเมียน โรงเรียนตำรวจ
ตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดุมენด้วยกระบวนการสอนแบบโฟนิกส์
ENHANCING ENGLISH VOCABULARY ORAL READING OF MIEN
STUDENTS BY USING PHONICS METHOD AT BETTY DUMEN'S BORDER
PATROL POLICE SCHOOL

ดารินทร์ อินทับทิม¹, อภิญญา ห่านตระกูล¹, ศุภาวรรณ ปิงใจ¹, เพ็ญภา คล้ายสิงห์โต¹,

พูนพงษ์ งามเกษม¹ และ เฉลิมพันธ์ แก้วกันทะ^{*,2}

Darinthorn Inthapthim¹, Apinya Hantrakul¹, Supawan Pingjai¹, Phennapha Klaisingto¹

Poonpong Ngamkasem¹ and Chalophon Kaewkanta^{*,2}

¹ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

² คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

¹ Department of English, School of Liberal Arts, University of Phayao

² School of Liberal Arts, University of Phayao

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ ศึกษาการนำกระบวนการสอนแบบโฟนิกส์ไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดุมเอน อำเภองปง จังหวัดพะเยา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลก่อนและหลังการนำวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ไปใช้พัฒนาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชนเผ่าเมียน โดยดำเนินการทดลองกับประชากร คือ นักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดุมเอน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 7 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบการออกเสียงก่อนเรียนและหลังการเรียนการสอนโดยใช้วิธีโฟนิกส์ และสื่อการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ ส่วนการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้ คือ การที่ครูผู้สอนนำความรู้ที่ได้รับจากการเข้าอบรมการสอนแบบโฟนิกส์ไปสอนนักเรียนที่เป็นประชากรและมีการติดตามผลเป็นระยะเมื่อเสร็จสิ้นการเรียนการสอนในปลายภาคการศึกษา และมีการทดสอบหลังเรียนแล้ว ผู้วิจัย

* ผู้ประสานงาน: เฉลิมพันธ์ แก้วกันทะ

อีเมล: chaloemphan2534@gmail.com

นำผลการทดสอบหลังเรียนและก่อนเรียนมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการของผู้เรียนก่อนและหลังเรียนการออกเสียงด้วยวิธีโฟนิกส์

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านออกเสียงและการอ่านคำที่ดีขึ้นหลังจากที่ครูผู้เข้าร่วมวิจัยได้นำวิธีการสอนออกเสียงแบบโฟนิกส์ไปปรับใช้ในชั้นเรียน โดยมีคะแนนทดสอบหลังเรียนที่เพิ่มขึ้น นักเรียนยังมีพัฒนาการที่ดีด้านการสะกดคำ ซึ่งส่วนใหญ่ออกเสียงได้ถูกต้องในเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย แต่พัฒนาการด้านการผสมเสียงยังไม่บรรลุผลเท่าที่ควร งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า วิธีการสอนแบบโฟนิกส์มีความเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนที่ผู้เรียนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษในระดับเริ่มต้นและผู้เรียนที่เป็นพหุภาษา (multilingual) อีกทั้งครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการออกแบบการสอนให้มีความสร้างสรรค์และมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม การศึกษาวิจัยและการพัฒนาควรดำเนินไปอย่างต่อเนื่องทั้งด้านการพัฒนาการออกเสียง รวมถึงพัฒนาการด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ และพัฒนาการด้านการเขียนของนักเรียน เพื่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุด และควรมีการถ่ายทอดองค์ความรู้หรือขยายผลไปยังโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนอื่น ๆ หรือโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) อื่น ๆ ต่อไป

คำสำคัญ: โฟนิกส์, การออกเสียงภาษาอังกฤษ, นักเรียนชนเผ่า

Abstract

This research aims to evaluate the pre-teaching and post-teaching results from applying Phonics technique in enhancing the English vocabulary oral reading of Mien students. There are seven students who were studying in Prathom 6 in Betty Dumen's border patrol police school participated in this research. Research instruments used in this study were pre-test and post-test, and Phonics teaching and learning materials. Data collection was conducted when the school teacher had already passed a Phonics workshop and applied her knowledge to students. Observations were periodically done by the researchers throughout the semester. When Phonics teaching was finished and the post-test was carried out subsequently, the pre-test and post-test results

were statistically analyzed and compared to see the improvement of the students before and after the Phonics teaching.

This research was found that Mien students show significant improvement on their English vocabulary oral reading after the Phonics teaching as evidently justified by the statistically higher post-test scores in spelling words, especially for initial and final consonants. However, the sound blending skill needs further scaffolding. As for the suggestions regarding this research, the findings show that Phonics teaching is specifically suitable for this context where students who are a vulnerable group of people use English as their foreign language and those who are multilingual. This research also shows that the teachers are the key factor that plays an important role in creatively and effectively teaching English through Phonics. Thus, phonics teaching should be continuously fostered in this school and the Phonics teaching should also be transferred to other border patrol police schools or even those under the Office of the Basic Education Commission (OBEC). Moreover, it is recommended that the reading comprehension and writing skills be promoted.

Keywords: Phonics, English Pronunciation, Tribal students

บทนำ

จากอดีตถึงปัจจุบัน การอ่านออกเขียนได้ภาษาอังกฤษของเด็กไทยยังคงเป็นปัญหาที่รบกวนแก้ไขอยู่ แม้ว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษจะมีหลากหลายวิธี ทว่าแต่ละวิธีต่างก็มีข้อดีและข้อบกพร่องแตกต่างกันออกไป ในอดีตที่ผ่านมา การสอนอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่หลากหลายสถาบันการศึกษาใช้มักจะเป็นการสอนท่องจำ โดยการท่องตัวอักษรภาษาอังกฤษ แล้วนำมาผสมเป็นคำ ซึ่งส่งผลให้เด็กไม่สามารถผสมคำใหม่ๆ ได้ เนื่องจากขาดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเสียงของตัวอักษร

โฟนิกส์ (Phonics) เป็นวิธีการสอนอ่านเขียนภาษาอังกฤษรูปแบบใหม่ที่กำลังเริ่มเป็นที่รู้จักในหลายๆ สถาบันการศึกษาในไทย และเป็นที่นิยมในสถาบันภาษาหรือโรงเรียนเอกชน

ต่างๆ ซึ่งเป็นวิธีการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนรู้จักเสียงของตัวอักษรก่อนแล้วพัฒนาไปสู่การผสมคำ วิธีนี้ได้รับการยอมรับจากสถาบันที่ได้นำไปใช้ว่าเป็นวิธีที่ช่วยพัฒนาการอ่านเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระยะยาวได้

ในบริบทโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตต์ตูเมน ส่วนใหญ่มากกว่าร้อยละ 90 เป็นชนเผ่าเมืง และประมาณร้อยละ 10 เป็นนักเรียนชนเผ่าม้งและอาข่า ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ใช้ภาษาแม่ของตนเองในการสื่อสารกับทางบ้าน และเมื่อกลับมาโรงเรียนทำให้มีการสลับภาษา (Code Switching) เป็นภาษาไทยกลาง จากข้อมูลที่ผ่านมาพบว่านักเรียนในโรงเรียนมีผลสัมฤทธิ์จากการทดสอบระดับชาติ O-Net อยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ ดังนั้นการพัฒนาผู้เรียนให้อ่านออกเขียนได้จึงเป็นความต้องการลำดับต้นๆ ของโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของพูนพงษ์ งามเกษม และคณะ (2559) พบว่านักเรียนชนเผ่า มีปัญหา 2 ประเด็น คือ ประเด็นแรก นักเรียนมีปัญหาการเขียนคำไทย ดังประเด็นย่อยๆ ต่อไปนี้ 1) ปัญหาการเขียนพยัญชนะแยกเป็นปัญหา การเขียนพยัญชนะต้นเดียวมีปัญหา 12 หน่วยเสียง พยัญชนะคู่ (ควบกล้ำ) มีหน่วยเสียงที่เป็นปัญหา 5 หน่วยเสียง การเขียนพยัญชนะตัวสะกดที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราและปัญหาการเขียนตัวการันต์ 2) ปัญหาการเขียนสระแยกและการเขียนสระประสม 3) ปัญหาเขียนรูปวรรณยุกต์ที่ไม่ตรงกับเกณฑ์การเขียน เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามผลงานการวิจัยของเพ็ญภา คล้ายสิงห์โต และคณะ (2560) พบว่า การพัฒนาศักยภาพการอ่าน การเขียนภาษาไทยด้วยกระบวนการการใช้สัมพันธสารเรื่องเล่าของนักเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตต์ตูเมน มีผลทำให้ความสามารถด้านการอ่านภาษาไทยของนักเรียนเพิ่มขึ้น 5% จากการใช้สื่อนิทานสัมพันธสารเรื่องเล่า อีกทั้งยังยกระดับผลการสอบคะแนน O-Net ที่เพิ่มขึ้น จากปี 2557 จาก 44.57 เป็น 47.40 คะแนน ในปี 2558 ซึ่งเพิ่มขึ้นไปใกล้เคียงกับคะแนนเฉลี่ยของประเทศ ซึ่งคิดเป็นความแตกต่างระดับประเทศประมาณ 1.5% และเมื่อนักเรียนสามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้ ย่อมส่งผลดีต่อการเรียนรู้ในรายวิชาอื่นๆ ที่ต้องใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการเรียน การเขียน และการอ่าน

แต่ในทางตรงกันข้าม ทักษะภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ นักเรียนยังมีผลสัมฤทธิ์ O-Net ตกต่ำที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข โดยมีคะแนนเฉลี่ยในปี 2557 อยู่ที่ 26.25% ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยทั้งประเทศ คือ 36.02% และในปี 2558 คะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนลดลงเป็น 24.79% ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยระดับประเทศเพิ่มขึ้นเป็น 40.31% แตกต่างกันอยู่ประมาณ 38.50% ดังนั้นคณะผู้วิจัยได้สนทนากลุ่มกับคณะผู้บริหาร พบว่า โรงเรียนมี

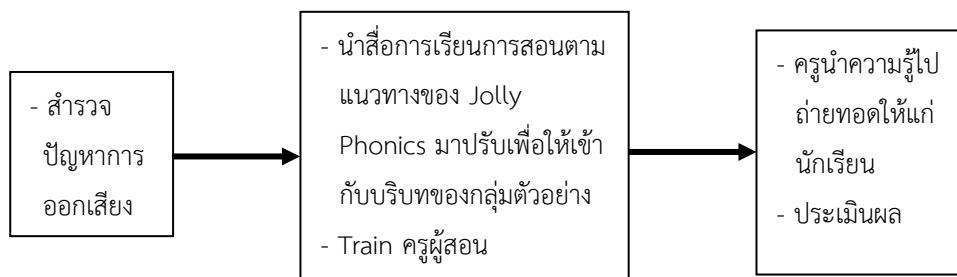
ความคุ้นเคยกับวิธีการสอนเปล่งคำ ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกของการแก้ไขปัญหการอ่านออกเสียงภาษาไทย ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบที่ใช้ในระยะที่ 1 ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) ซึ่งตรงกับแนวคิดการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษโฟนิกส์ที่คณะผู้วิจัยใช้เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนาการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับบริบทของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน ซึ่งยังไม่มีผลการดำเนินงานวิจัยด้วยกระบวนการนี้ในบริบทดังกล่าว ซึ่งจะเห็นได้ว่าทั้งผู้บริหารโรงเรียนฯ ครู และคณะผู้วิจัย ยังต้องการองค์ความรู้ที่จะนำมาแก้ไขปัญหการเรียนรู้และการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียน ผ่านการวิจัยเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน/เยาวชน โดยคณะผู้วิจัยเริ่มจากการสำรวจปัญหาและสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีอยู่ สภาพปัญหาของการออกเสียงทั้งของนักเรียนและครูภาษาอังกฤษ โดยนำผลที่ได้รับจากการสำรวจสภาพปัญหาดังกล่าวมาศึกษา และนำเอาวิธีการสอนออกเสียงแบบโฟนิกส์มาปรับใช้ให้เข้ากับสภาพปัญหานั้น โดยมีการถ่ายทอดให้กับครูผู้สอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนก่อน จากนั้นครูจึงนำไปถ่ายทอดต่อให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มุ่งเน้นการเพิ่มศักยภาพในการใช้ภาษาต่างประเทศของนักเรียนที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อประเมินผลก่อนและหลังการนำวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ไปใช้พัฒนาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชนเผ่าเมี่ยน

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้มีกรอบแนวคิดพื้นฐานด้านปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษทั้งของนักเรียนและครูภาษาอังกฤษ เมื่อได้ข้อมูลพื้นฐานดังกล่าวแล้วนำสู่การเรียนการสอนตามแนวทางของ จอห์น โฟนิคส์ (Learning, n.d.) มาพัฒนาและปรับให้เหมาะสมกับครูและนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง และถ่ายทอดวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ให้ครูผู้สอนนำไปถ่ายทอดต่อแก่เด็กนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง สุดท้าย คณะผู้วิจัยประเมินผลทั้งในด้านการพัฒนาการออกเสียงคำภาษาอังกฤษของเด็ก

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

กระบวนการดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 4 หัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในงานวิจัยนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 7 คน จากโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอบึง จังหวัดพะเยา

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน

การศึกษาพัฒนาการของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการเรียนการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ดำเนินการโดยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูอำเภอบึง จังหวัดพะเยา ทดสอบการออกเสียงทั้งหมด 23 หน่วยเสียง โดยจะยกเว้นหน่วยเสียง /3/ เนื่องจากเมื่อศึกษาจากหนังสือเรียนของนักเรียน พบว่า เป็นหน่วยเสียงที่นักเรียนยังไม่เคยเรียนมาก่อน ดังนั้นนักวิจัยจึงได้นำคำศัพท์ที่ใช้ทดสอบมาจากคลังคำศัพท์ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) จำนวนคำที่ใช้ทดสอบมีทั้งหมด 44 คำ แบ่งออกเป็น ชุดคำที่หน่วยเสียงปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ (Initial Position) ทั้งหมด 22 คำ และชุดคำที่หน่วยเสียงปรากฏในตำแหน่งท้ายพยางค์ (Final Position) ทั้งหมด 22 คำ

2.2 สื่อการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์

สื่อการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์เป็นอีกหนึ่งเครื่องมือที่สำคัญในการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ เนื่องจากโรงเรียนยังขาดความพร้อมในเรื่องของสัญญาณอินเทอร์เน็ต การสร้างสื่อการสอนที่ไม่ต้องใช้สัญญาณอินเทอร์เน็ตจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นในโครงการวิจัยครั้งนี้

คณะผู้วิจัยได้นำชุดสื่อการเรียนการสอนที่ติดต่อกันมาจาก จอลลี โฟนิคส์ (Jolly Phonics) ที่เป็นหนังสือขนาดเล็กมาปรับเป็นไวนิลขนาดใหญ่ที่สามารถใช้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 15 คนได้ ซึ่งสื่อไวนิลจะประกอบไปด้วยรูปตัวอักษร คำศัพท์ และภาพประกอบเป็นเรื่องราว ครูผู้สอนสามารถใช้ในการสอนทั้งการออกเสียงและการเขียนคำศัพท์ต่างๆ ได้ การที่คณะผู้วิจัยได้เลือกสื่อการเรียนของ จอลลี โฟนิคส์ มาปรับใช้ในการสอนของครูครั้งนี้ เนื่องจากผลการสอนตามแนวทางของ จอลลี โฟนิคส์ ได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพและทำให้เด็กที่เรียนภาษาสามารถอ่านออกเสียงได้จริง ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงเห็นว่า การปรับใช้สื่อจาก จอลลี โฟนิคส์ น่าจะส่งผลให้นักเรียนมีความ ตื่นเต้นกับภาพที่มีสีสันสดใส และได้ฟังเสียงที่เปล่งโดยเจ้าของภาษา ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลให้เด็กมีความตั้งใจในการเรียนมากขึ้น

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้อยู่ในรูปแบบการทดลองใช้วิธีการสอนแบบโฟนิคส์กับนักเรียนและการติดตามผลการใช้ โดยหลังจากที่มีการสร้างสื่อการสอนไวนิลเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูผู้สอนนำสื่อการเรียนดังกล่าวไปใช้ในการทดลองสอนนักเรียนตามแนวทางของวิธีการสอนแบบโฟนิคส์ นอกจากสื่อดังกล่าวแล้ว ครูผู้สอนจะได้รับมอบหมายให้ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ (Lesson Plan) ในทุกๆ คาบ และสร้างหรือจัดหาแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับการเรียนในแต่ละคาบด้วย โดยจะต้องพิจารณาความรู้ความสามารถและพัฒนาการของนักเรียนประกอบด้วยในแต่ละครั้ง ขั้นตอนการทดลองใช้วิธีการสอนแบบโฟนิคส์กับนักเรียนใช้ระยะเวลา 1 ภาคการศึกษา ทั้งนี้ ในระหว่างการทดลองสอนนั้น คณะผู้วิจัยมีการติดตามผลการสอนทั้งหมด 2 ครั้ง การติดตามผลในครั้งแรกนั้น เป็นการเข้าไปสังเกตการสอน และการสัมภาษณ์ครูผู้สอนและนักเรียน ว่าการเรียนในช่วงครั้งแรกนั้นเป็นอย่างไร และนักเรียนมีแนวโน้มของพัฒนาการการออกเสียงที่ดีขึ้นบ้างหรือไม่ ส่วนในการติดตามผลครั้งที่สอง เป็นการเข้าไปสังเกตการสอนครั้งสุดท้าย มีการสัมภาษณ์ครูและนักเรียน และมีการทดสอบความรู้ความสามารถของนักเรียน หลังจากที่ได้เรียนการออกเสียงโดยวิธีโฟนิคส์ไปแล้วเป็นระยะเวลา 1 ภาคการศึกษา

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

คณะผู้วิจัยนำคะแนนผลการทดสอบมาคำนวณทางสถิติเพื่อสรุปว่านักเรียนมีพัฒนาการในการออกเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษทั้ง 24 หน่วยเสียงเป็นอย่างไรบ้าง โดย

สถิติที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ผลและนำเสนอผลการวิจัยคือ ค่าร้อยละ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที่แบบรายคู่ (Paired-Sample t-test)

นอกจากทั้ง 4 หัวข้อสำคัญข้างต้น งานวิจัยนี้ยังมีกระบวนการดำเนินการวิจัยที่สำคัญเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

การคัดเลือกเสียงที่จะศึกษา

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้จะต้องมีการทดลองให้ครูที่โรงเรียนได้นำวิธีโฟนิกส์ไปปรับใช้ในการสอนในระยะเวลาเพียง 1 ภาคการศึกษา ด้วยระยะเวลาที่จำกัดในการทำวิจัย และเพื่อให้งานวิจัยนั้นมีคุณภาพและเกิดประโยชน์มากที่สุด คณะผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาเฉพาะการออกเสียงพยัญชนะ ซึ่งในการคัดเลือกเสียงที่จะศึกษานั้น เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชนเผ่าเมี่ยน ดังนั้นจึงมีการเปรียบเทียบระบบเสียงพยัญชนะของภาษาเมี่ยนกับภาษาอังกฤษก่อน เพื่อดูว่าทั้งสองภาษานั้นมีเสียงพยัญชนะที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร จากการศึกษาระบบเสียงในภาษาเมี่ยนจากวิทยานิพนธ์ของจตุพร โคมไพรวลัย (2555) และธีระพันธ์ ล.ทองคำ และคณะ (2550) และระบบเสียงในภาษาอังกฤษ ทำให้พบเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาเมี่ยน 7 หน่วยเสียง ได้แก่ /v, θ, ð, z, ʃ, ʒ, r/ ซึ่งหน่วยเสียงทั้ง 7 หน่วยเสียงนี้น่าจะเป็นปัญหาในการออกเสียงของนักเรียนชนเผ่าเมี่ยน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อคณะผู้วิจัยได้ปรึกษาหารือกันก็ได้ข้อสรุปว่า งานวิจัยครั้งนี้จะศึกษาการออกเสียงพยัญชนะทั้งหมด 24 หน่วยเสียงในภาษาอังกฤษ สาเหตุที่ไม่ศึกษาเฉพาะ 7 หน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาเมี่ยน เนื่องจากคณะผู้วิจัยเห็นว่า แม้หน่วยเสียงที่เหลือนั้นจะมีในภาษาเมี่ยนก็ตาม แต่ต้องไม่ลืมว่าปัจจัยที่ยังส่งผลต่อการออกเสียงก็คือ ความสามารถในการอ่านตัวอักษรในภาษาอังกฤษ การที่ภาษาเมี่ยนมีหน่วยเสียงเหมือนกับภาษาอังกฤษถึง 17 หน่วยเสียงไม่ได้หมายความว่านักเรียนชาวเมี่ยนจะอ่านตัวอักษรของหน่วยเสียงทั้ง 17 หน่วยเสียงได้หมด การเลือกศึกษาเฉพาะ 7 หน่วยเสียงจึงอาจไม่ได้ตอบโจทย์หรือแก้ปัญหาการออกเสียงของนักเรียนชนเผ่าเมี่ยนได้มากนัก การศึกษาเสียงพยัญชนะทุกเสียงจึงน่าจะช่วยให้เห็นปัญหาในภาพกว้างและช่วยแก้ปัญหาในระยะยาวได้มากกว่าการศึกษาเพียงไม่กี่เสียง

การสำรวจปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของครูผู้สอนที่มีก่อนการเข้ารับอบรมการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ คณะผู้วิจัยได้ใช้หนังสือนิทานภาษาอังกฤษในการทดสอบ ซึ่งเป็นนิทานสั้น ๆ สำหรับเด็ก จำนวนทั้งหมด 5 เรื่อง ของสำนักพิมพ์ Usborne ครูผู้สอนจะต้องอ่านนิทานให้คณะผู้วิจัยฟัง โดยจะมีการบันทึกเสียงการอ่านไว้ เพื่อนำกลับมาตรวจสอบการบันทึกผล

การทดสอบอีกครั้ง ครูผู้สอนจะมีโอกาสในการเตรียมตัวอ่านออกเสียงประมาณ 5 นาที และเมื่อเริ่มต้นอ่านแล้วก็จะอ่านต่อไปเรื่อย ๆ จนครบนิทานทั้งหมด 5 เล่ม สาเหตุที่อนุญาตให้ครูผู้สอนเตรียมตัวก่อนได้นั้น เพราะว่าการเตรียมตัวก่อน 5 นาทีจะทำให้ครูไม่ประหม่าและตื่นเต้นขณะที่ทำการทดสอบ ซึ่งอาจส่งผลต่อการออกเสียงที่จะไม่เป็นธรรมชาติและสามารถดึง (Elicit) การออกเสียงที่แท้จริงของตัวครูผู้สอนออกมาใช้เนื่องจากไม่มีเวลาตรวจสอบการออกเสียงคำศัพท์บางคำที่ไม่คุ้นเคยจากดิกชันนารี ซึ่งผลการทดสอบที่ได้สามารถบอกได้ว่าสภาพปัญหาในการอ่านออกเสียงของครูผู้สอนก็ยังมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย โดยเฉพาะหน่วยเสียงก้อง ได้แก่ /θ, ð, ʒ, z/ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงที่มักเป็นปัญหาสำหรับคนไทยนั่นเอง (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2544: 34)

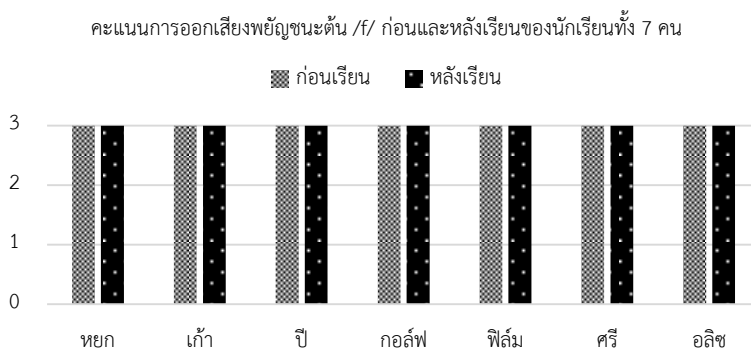
การฝึกอบรมวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ให้กับครูผู้สอน การฝึกอบรมครูผู้สอนจะดำเนินการโดยคณะผู้วิจัยซึ่งมีความเชี่ยวชาญทางด้านสัทศาสตร์ (Phonetics) และมีความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ ขั้นตอนการอบรมจะแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนหลัก ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ครูผู้สอนจะนำไปใช้สอนจริงที่โรงเรียนเบ็ดเตล็ดได้แก่ 1) การฝึกออกเสียงพยัญชนะ มีทั้งหมด 25 เสียง 2) การฝึกออกเสียงสระ มีทั้งหมด 16 เสียง 3) การออกเสียง Tricky words หรือคำซับซ้อนที่ออกเสียงไม่ตรงตามการสะกดคำ และ 4) การผสมเสียงแบบโฟนิกส์ (Blending) ในการฝึกอบรมนั้น จะมีการนำสื่อการสอนที่หลากหลายมาให้ครูผู้สอนได้ฝึกฝน ซึ่งปรับมาจากสื่อของ จอห์น โพนิกส์ เช่น หนังสือเสียง ปากกาเสียง บัตรคำ ฯลฯ โดยมีการศึกษาเพิ่มเติมในเว็บไซต์ออนไลน์ประกอบด้วย เช่น ยูทูบ (YouTube) หรือเว็บไซต์เกี่ยวกับการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ต่างๆ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ศึกษาพัฒนาการในการออกเสียงของนักเรียนผ่านเมื่อก่อนและหลังการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์และนำผลมาเปรียบเทียบกัน โดยที่ผลคะแนนที่ได้นั้นมาจากนักเรียนทั้งหมด 7 คน แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ประกอบด้วย 1) กลุ่มเสียงในพยัญชนะต้น 22 คำ และ 2) กลุ่มเสียงในพยัญชนะท้าย 22 คำ โดยนักเรียนแต่ละคนจะได้ออกเสียง 3 ครั้ง และต้องออกเสียงถูกต้อง 2 ครั้งขึ้นไปจึงจะถือว่าออกเสียงได้ถูกต้อง การทดสอบหลังเรียนจะใช้คำศัพท์ชุดเดียวกัน แต่ระยะเวลาทดสอบห่างกัน 6 เดือน (ทดสอบก่อนเรียนในเดือนพฤษภาคม 2560 ทดสอบหลังเรียนในเดือนตุลาคม 2560) ผลการวิจัยมีดังนี้

พยัญชนะต้น (Initial sounds)

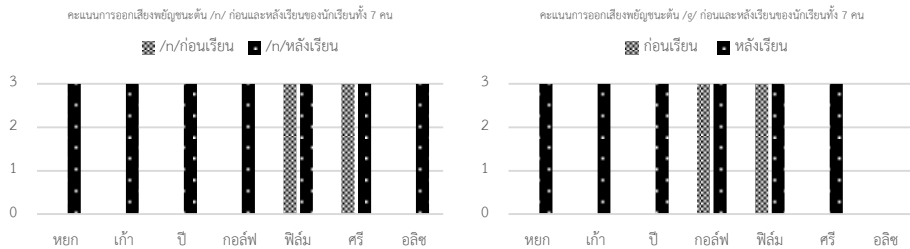
กลุ่มที่ 1: พยัญชนะต้นที่นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องทั้งหมดทั้งในการทดสอบก่อนและหลังเรียน ผลการทดสอบก่อนและหลังเรียนพบว่า หน่วยเสียง /f/ เป็นเสียงที่ไม่เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับนักเรียนชนเผ่าเมี่ยนทั้ง 7 คน กล่าวคือ นักเรียนทุกคนสามารถออกเสียงพยัญชนะต้น /f/ ได้ถูกต้องทั้งหมดทั้งในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

รูปที่ 2 คะแนนการออกเสียงพยัญชนะต้น /f/ ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนทั้ง 7 คน

กลุ่มที่ 2: พยัญชนะต้นที่มีปัญหาในการออกเสียงปานกลางในการทดสอบก่อนเรียน และมีการพัฒนาในการทดสอบหลังเรียน ผลการทดสอบปรากฏว่า เสียงพยัญชนะต้นที่มีปัญหาในการออกเสียงปานกลางในการทดสอบก่อนเรียน มีทั้งหมด 14 เสียง ได้แก่เสียง /j, n, g, h, d, p, tʃ, w, l, m, t, j, k, dʒ/ โดยเรียงจากเสียงที่มีปัญหามากที่สุด กล่าวคือ นักเรียนไม่สามารถออกเสียงได้ ไปหาเสียงที่มีปัญหาน้อยที่สุด เช่น เสียงพยัญชนะต้น /j/ มีนักเรียนเพียง 1 คน (ศรี) ที่ออกเสียงได้ถูกต้องและเสียง /n/ มีนักเรียนเพียง 2 คน (फिल्ม และ ศรี) ที่ออกเสียงได้ถูกต้อง เมื่อเทียบกับคะแนนหลังเรียน พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการในการออกเสียงที่ดีขึ้น ยกตัวอย่างเช่น เสียงที่มีปัญหามากที่สุด /j/ หลังเรียนนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้องทั้งหมด 3 ครั้ง จาก 1 คน เพิ่มขึ้นเป็น 5 คน (จากทั้งหมด 7 คน) เสียงที่มีปัญหาในการออกเสียงรองลงมา คือเสียง /n/ หลังเรียนนักเรียนสามารถออกเสียงได้ทุกคน โดยสามารถออกเสียงถูกต้องได้ทั้ง 3 ครั้ง โดยรวมแล้วเราจะสังเกตได้ว่า คะแนนหลังเรียน (แท่งขาว) เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ยกตัวอย่างเช่นเสียง /g/ ที่นักเรียนชื่อหยก แก้ว ปิ และศรี ไม่สามารถออกเสียงได้ก่อนได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ แต่หลังจากได้รับการสอนแบบโฟนิกส์

นักเรียนกลุ่มดังกล่าวสามารถออกเสียงได้ถูกต้องทั้งหมด 3 ครั้ง ผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ปรากฏในรูปที่ 3 ดังต่อไปนี้

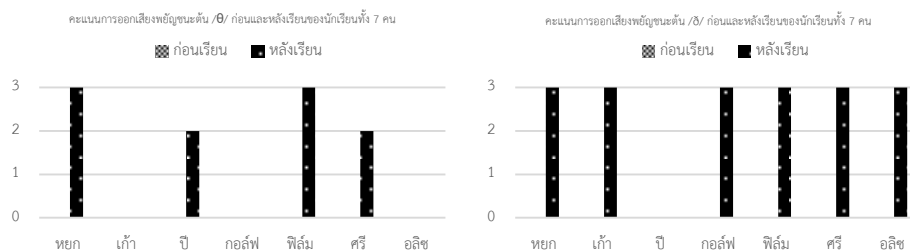

รูปที่ 3 คะแนนการออกเสียงพยัญชนะต้น /n, g/ ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนทั้ง 7 คน

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า จากเสียงพยัญชนะต้นที่มีปัญหาในการออกเสียงปานกลางในการทดสอบก่อนเรียน ซึ่งมีทั้งหมด 14 เสียง /j, n, g, h, d, p, tʃ, w, l, m, t, j, k, dʒ/ นั้นเสียงพยัญชนะส่วนใหญ่อันได้แก่ /n, h, d, p, tʃ, w, l, m, t, j, k/ ซึ่งไม่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทยโดยทั่วไป นักเรียนเมียนกกลับยังไม่สามารถออกเสียงได้ แม้กำลังจะศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (ในช่วงที่มีการทดสอบการออกเสียง) แล้วก็ตาม ซึ่งเสียง /n, h, d, p, tʃ, w, l, m, t, j, k/ เหล่านี้ยังมีอยู่ในระบบภาษาไทยกลาง โดยตรงกับตัวสะกด /น, ฮ, ด, พ, ช, ว, ล, ม, ท, ย, ก/ ตามลำดับ ดังนั้นสมมุติฐานที่คณะผู้วิจัยได้ตั้งไว้ก่อนหน้านี้ว่า เสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษน่าจะเป็นเสียงที่ไม่มีในระบบภาษาไทยและ/หรือภาษาเมียน จึงต้องกลับมาทบทวนใหม่ ซึ่งจากการสัมภาษณ์หลังทดสอบก่อนเรียนนักเรียนสะท้อนความคิดว่า ที่ไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะดังกล่าวในการทดสอบก่อนเรียนได้นั้นเป็นเพราะไม่สามารถจำตัวอักษรภาษาอังกฤษได้ เลยไม่ทราบว่าจะออกเสียงอย่างไร ยังเป็นการยากสำหรับนักเรียนเผ่าเมียนที่จะแปลคำได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นเสียงที่มีปัญหาในการออกเสียงของนักเรียนเมียนส่วนใหญ่จึงมาจากการที่นักเรียนไม่สามารถจำพยัญชนะภาษาอังกฤษได้นั่นเอง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีการรบกวน (Interfere) ของระบบเสียงพยัญชนะในหลายภาษาของนักเรียนชนเผ่าเมียน เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้เป็นนักเรียนพหุภาษา (Multilingual) ซึ่งใช้ภาษาชนเผ่าในชีวิตประจำวันแต่ใช้ภาษาไทยกลางเฉพาะในโรงเรียน อีกทั้งต้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สาม ฉะนั้นในเมื่อนักเรียนยังไม่สามารถจำอักษรและแปลงเสียงพยัญชนะแต่ละตัวได้ จึงเป็นการยากที่นักเรียนเผ่าเมียนจะเข้าใจความหมายคำศัพท์

และสามารถอ่านเนื้อหาภาษาอังกฤษในขั้นที่ยากต่อไปได้ ดังนั้น นอกจากวิธีโฟนิคส์จะเหมาะกับผู้ที่อยู่ในระดับเริ่มต้นแล้วยังเหมาะกับนักเรียนในบริบทพหุภาษาอีกด้วย

กลุ่มที่ 3: พยัญชนะต้นที่นักเรียนทุกคนออกเสียงไม่ได้ก่อนเรียนแต่หลังเรียนมีการพัฒนาขึ้น หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่นักเรียนออกเสียงไม่ได้ มีทั้งหมด 7 เสียง ได้แก่ /r, z, θ, ŋ, v, s, ð/ สังเกตได้ว่านักเรียนทุกคนไม่สามารถออกเสียงเหล่านี้ก่อนเรียนโดยวิธีโฟนิคส์ได้เลย หลังจากเรียนด้วยวิธีโฟนิคส์ นักเรียนส่วนใหญ่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องทั้งหมด 3 ครั้ง โดยเฉพาะเสียงที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทยและยากในการออกเสียงสำหรับนักเรียนไทยโดยทั่วไป ซึ่งได้แก่เสียงที่เป็นเสียงก้อง (เส้นเสียงสั่น) นั่นคือเสียง /z/ และ /r/ โดยนักเรียนทั้งหมด 7 คนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ นอกจากนั้นเป็นที่น่าสังเกตอีกว่า 6 ใน 7 คน สามารถออกเสียงที่สะกดด้วย /th/ ทั้งเสียงก้อง /ð/ และไม่ก้อง /θ/ ได้เป็นที่น่าพึงพอใจมาก ทั้งนี้อาจเพราะได้รับการฝึกจากครูผู้สอน โดยครูสอนเน้นการออกเสียง และเพิ่มความสนุกสนานในการเปล่งเสียงเข้าไปในกระบวนการสอนได้อย่างดีเยี่ยม ผลการทดสอบปรากฏในแผนภูมิของแต่ละเสียง ดังต่อไปนี้

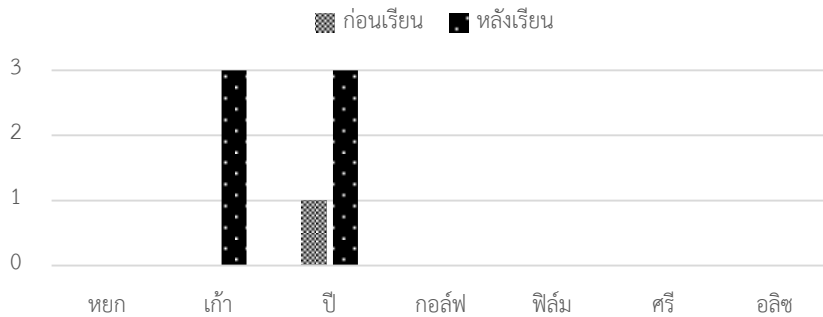
รูปที่ 4 คะแนนการออกเสียงพยัญชนะต้น /θ, ð/ ก่อนและหลังเรียน ของนักเรียนทั้ง 7 คน

พยัญชนะท้าย (Final sounds)

กลุ่มที่ 1: กลุ่มพยัญชนะท้ายที่มีปัญหาในการออกเสียงปานกลางในการทดสอบก่อนเรียนและมีการพัฒนาในการทดสอบหลังเรียน เสียงพยัญชนะท้ายที่นักเรียนชนเผ่าเมี่ยนในโรงเรียนเบ็ญตีตุเมน ตั้งแต่ 4 คนขึ้นไปไม่สามารถออกเสียงในช่วงก่อนเรียนได้ คือเสียง /j, n, g, m, ŋ, z, p, b, w, v, ʃ/ ซึ่งเสียงส่วนใหญ่เป็นเสียงที่เป็นปัญหาไม่เฉพาะแต่นักเรียนชนเผ่าเมี่ยนแต่ยังเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนคนไทยส่วนใหญ่ เนื่องจากเป็นเสียงที่ไม่มีในระบบภาษาไทย เพราะเสียงส่วนใหญ่อันได้แก่ /j, n, g, m, ŋ, b, w, v, ʃ/ เป็นเสียงก้อง (เส้นเสียงสั่น) และ

ตำแหน่งปากและลิ้น (ฐานและกรณ์) ที่ทำให้เกิดเสียงเหล่านั้นแตกต่างจากภาษาไทยและภาษาเมียน อีกทั้งในระบบภาษาเมียนและภาษาไทย ไม่มีการปล่อยลมในการเสียงพยัญชนะท้าย (Unreleased) ดังนั้น จะเห็นว่า นักเรียนจะมีปัญหาในการออกเสียงเสียงพยัญชนะท้ายมาก เช่นเสียง /tʃ/ ซึ่งใกล้เคียงกับเสียงที่สะกดด้วยพยัญชนะไทย /ช/ แต่มีนักเรียนเพียง 1 คนที่สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง 1 ครั้ง (จาก 3 ครั้ง) และหลังได้รับการเรียนแบบโฟนิกส์ มีนักเรียนเพียง 2 คนที่สามารถออกเสียง /tʃ/ ได้ ทั้งที่เสียงนี้เกิดในตำแหน่งพยัญชนะต้นทั้งในระบบภาษาไทยและภาษาเมียน ผลการทดสอบมีดังต่อไปนี้

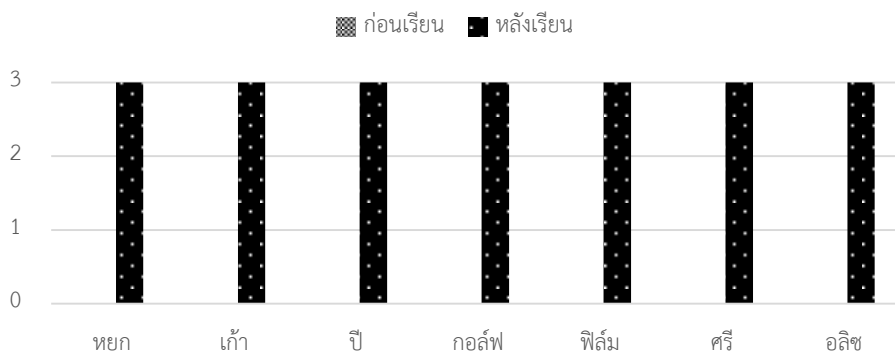
คะแนนการออกเสียงพยัญชนะท้าย /tʃ/ ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนทั้ง 7 คน

รูปที่ 5 คะแนนการออกเสียงพยัญชนะท้าย /tʃ/ ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนทั้ง 7 คน

กลุ่มที่ 2: พยัญชนะท้ายที่นักเรียนทุกคนออกเสียงไม่ได้ก่อนเรียนแต่หลังเรียนมีการพัฒนาขึ้น เสียงพยัญชนะท้ายที่นักเรียนชนเผ่าเมียนไม่สามารถออกเสียงในการทดสอบก่อนเรียนได้ ได้แก่เสียง /s, d, k, f, θ, ð, ʃ, l, r, dʒ/ ซึ่งเสียงเหล่านี้เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทยทั่วไปด้วย จากแผนภูมิต่อไปนี้ เป็นตัวอย่างผลการออกเสียง /dʒ/ หลังได้รับการเรียนแบบโฟนิกส์ นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นมาก โดยก่อนเรียนไม่มีนักเรียนคนใดออกเสียงได้ แต่หลังเรียนนักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องทุกคน

คะแนนการออกเสียงพยัญชนะท้าย /dʒ/ ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนทั้ง 7 คน

รูปที่ 6 คะแนนการออกเสียงพยัญชนะท้าย /dʒ/ ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนทั้ง 7 คน

จากผลการทดสอบที แบบราย (Paired Samples T-test) ได้นำมาใช้ในการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนเพื่อการทดสอบสมมุติฐานที่ว่า การเรียนโดยวิธีโฟนิกส์นั้นสามารถแก้ไขปัญหาในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนผ่าเมียนในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดทุเมนหรือไม่ ซึ่งผลการทดสอบพบว่า คะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยวิธีโฟนิกส์มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

การอภิปรายผล

การสอนการออกเสียงด้วยวิธีโฟนิกส์สามารถพัฒนาการออกเสียงของนักเรียนชนเผ่าเมียนได้ จากผลการทดสอบทางสถิติของคะแนนก่อนและหลังเรียนของพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย สรุปได้ว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งผลการทดลองนี้สนับสนุนผลงานวิจัยต่างๆ ที่อ้างแล้วในต่างประเทศ เช่น Hus (2001) ซึ่งพิสูจน์แล้วว่านักเรียน ซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและสาม ผู้ปกครองมีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจที่ต่ำ (Low-SES Minority Language Children) นักเรียนกลุ่มดังกล่าวสามารถมีทักษะการอ่านและเขียนได้ดีกว่าเด็กกลุ่มเดียวกันที่ไม่ได้รับการสอนโดยวิธีโฟนิกส์ในระดับช่วงชั้นอนุบาล (Kindergarten) อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้ที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนมีจำนวนประชากรเพียงแค่ 7 คน ดังนั้นในอนาคตควรทำการทดลองกับกลุ่มประชากรเดียวกันในปริมาณที่มากขึ้นเพื่อยืนยันผลงานวิจัย

ในครั้งนี้ อีกทั้งควรมีการติดตามความคืบหน้าในการอ่านออกเสียงด้วยวิธีโฟนิกส์กับนักเรียนกลุ่มนี้ที่จะไปศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในต่างสถาบันต่อไป ทั้งนี้เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้มีระยะเวลาจำกัดเพียง 6 เดือน (ทดสอบก่อนเรียนในเดือนพฤษภาคม ทดสอบหลังเรียนในเดือนตุลาคม) การทำวิจัยในครั้งนี้จึงศึกษาได้เพียงในด้านการพัฒนาทักษะการออกเสียงในระดับคำ ซึ่งผลการทดลองในขั้นนี้ถือว่าเป็นที่น่าพอใจมาก โดยเฉพาะคำเดี่ยวสะกดด้วยสระเดี่ยว แต่กระนั้นยังต้องใช้ระยะเวลาอีกพอสมควร อย่างน้อยหนึ่งภาคการศึกษาที่จะพัฒนาความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ที่ยังเป็นปัญหา นั่นคือ 1) พยัญชนะหรือสระเดี่ยวที่สะกดด้วยตัวอักษรคู่ เช่น th, sh, oo, ee อย่างในคำว่า thin, sheep 2) สระประสมที่สะกดด้วยตัวอักษรคู่ เช่น oa, ai อย่างในคำว่า goat, nail 3) สระประสมที่สะกดด้วยตัวอักษรคู่แยกกัน เช่น i_e, a_e, oo_e อย่างในคำว่า knife นอกจากการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับคำแล้ว งานวิจัยนี้ควรต่อยอดด้วยการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจต่อไป (Reading Comprehension) อีกทั้งพัฒนาการเขียนอีกด้วย

ข้อสังเกตเพิ่มเติม: การเปลี่ยนแปลงของครูผู้สอนหลังการใช้วิธีการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ด้านทักษะของครูในการสอนภาษาอังกฤษ

จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนหลังจากได้ใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ในการสอนนักเรียน ครูผู้สอนได้สะท้อนความรู้สึกกลับมาว่า การเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ทำให้ครูมีความรู้และความเข้าใจในหลักการอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษมากขึ้น ทำให้มีเทคนิคในการสอนภาษาอังกฤษมากขึ้น และสามารถนำไปปรับปรุงการสอนอ่านเนื้อหาในบทเรียนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน โดยในแต่ละคาบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในชั้นตอนแรก ครูผู้สอนจะให้ผู้เรียนได้ทบทวนการออกเสียงพยัญชนะและสระ ครั้งละ 5-10 คำทุกครั้งก่อนเริ่มเข้าสู่บทเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนบ่อยๆ และทำให้คุ้นเคยกับการอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระแบบโฟนิกส์ได้ เมื่อได้ฝึกฝนและทำบ่อยๆ ทำให้นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ได้ จากที่อ่านไม่ได้เลย นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงหรืออ่านสะกดคำภาษาอังกฤษได้ในระดับดีขึ้นอีกด้วย

ด้านทัศนคติในการสอนของครู

เมื่อสัมภาษณ์ในด้านทัศนคติในการสอน ครูผู้สอนได้สะท้อนกลับมาว่า รู้สึกชื่นชอบในวิธีการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพราะเป็นวิธีที่ให้ผลดีมาก ทำให้เด็ก

สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ง่ายกว่าวิธีการสอนแบบเดิม และทำให้เด็กๆ มีความสุข ไม่รู้สึก
 อึดอัดเวลาเรียน เพราะก่อนหน้านี้ที่ใช้วิธีการสอนพยัญชนะแบบเดิม (เช่น ซี-เอ-ที แคท) เด็กๆ
 สามารถสะกดคำศัพท์ได้ ใช้แต่การท่องจำเป็นส่วนมาก แต่เมื่อได้นำวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เข้า
 มาทดลองใช้ เมื่อนักเรียนเห็นคำศัพท์ เขาจะสามารถสะกดและออกเสียงคำศัพท์ได้ทันที ทำให้
 บรรยากาศการเรียนในห้องเรียนเป็นไปด้วยความสนุกสนาน และเด็กๆ ก็สามารถ ตอบกับครู
 เวลาครูถามได้ดี เพราะเด็กมีความเข้าใจในเสียงของตัวอักษร ไม่ได้ท่องจำคำศัพท์แล้วนึกเอา
 เหมือนแต่ก่อน ทำให้เด็กๆ มีความมั่นใจและกล้าแสดงออก กล้าที่จะพูดได้ตอบกับครูผู้สอน
 มากขึ้น ทั้งนักเรียนและครูผู้สอนต่างมีความสุขในการเรียน หากมีโอกาสก็อยากจะนำวิธีการ
 สอนแบบโฟนิกส์นี้ไปปรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในอนาคตต่อไป

โดยสรุป จะเห็นได้ว่า การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับครูผู้สอนทั้งในด้านทักษะและด้าน
 ทศนคติที่มีต่อการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์นี้ เป็นสิ่งที่สามารถยืนยันได้ว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษ
 แบบโฟนิกส์ไม่เพียงแต่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความรู้ความสามารถในการอ่าน
 ภาษาอังกฤษของนักเรียนเท่านั้น แต่ยังเป็นประโยชน์ต่อทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียน
 ภาษาอังกฤษอีกด้วย ช่วยให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่สิ่งที่ยากหรือน่าเบื่ออีกต่อไป เท่านั้น
 ไม่พอ ตัวครูผู้สอนเองยังได้พัฒนาศักยภาพของตน ทำให้เป็นครูภาษาอังกฤษที่เก่งขึ้น หลุด
 ออกจากกรอบการสอนแบบเดิม และมีความมั่นใจในการสอนภาษาอังกฤษมากขึ้นอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

สำหรับข้อเสนอแนะต่องานวิจัยในอนาคต

1. วิธีการเรียนการสอนแบบดั้งเดิมอาจส่งผลต่อการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ได้
 ดังนั้นจึงควรมีการอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความแตกต่างของการเรียนแบบดั้งเดิมและแบบใหม่
2. ควรเพิ่มระยะเวลาการฝึกฝนให้มากขึ้นอย่างน้อย 1 ภาคการศึกษา เนื่องจากยังมี
 เสียงบางประเภทที่ต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนมากกว่านี้ เช่น เสียงสระเดี่ยวที่สะกดด้วย
 ตัวอักษรคู่ (Digraph)
3. นอกจากรูปแบบวิธีการสอนด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์แล้ว ประสิทธิภาพของ
 ครูผู้สอนยังส่งผลต่อประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนด้วยเช่นกัน งานวิจัยครั้งต่อไป
 จึงควรศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับครูผู้สอนด้วย เช่น ประสิทธิภาพ ทศนคติ เป็นต้น

4. งานวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องความคงทนของการออกเสียงจากการเรียนรู้แบบโฟนิกส์ด้วย

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนทุนจากการกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) และศูนย์การวิจัยเชิงพื้นที่มหาวิทยาลัยพะเยา (ABCreative มหาวิทยาลัยพะเยา) คณะผู้วิจัยขอขอบคุณคณะผู้บริหารโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดูเมนที่ให้ความอนุเคราะห์ในการดำเนินการวิจัยตลอดจนครูภาษาอังกฤษและนักเรียนผู้ให้ข้อมูล

เอกสารอ้างอิง

- จตุพร โคมไพลย์. (2555). การเปรียบเทียบระบบคำเรียกญาติในภาษาไทยและภาษาเมี่ยน (เย้า). วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร
- Dompriwan, J. (2012). **A comparative study of the Thai and Mien (Yao) kinship system**. Master Thesis in Thai Language, Graduate School, Silpakorn University. (in Thai)
- ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ, วิชาติ บุรณะประเสริฐสุข, เชะอิจิ มะเอะตะ และ ชมนาด คีตสาร. (2550). **จากภูพานาน สู่ภูพานนคร (ไทย-จีน)**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Luangthongkum, T., Buranaprasertsuk, W., Maeda, S., & Sithisarn, C. (2007). **From Nan to the Metropolis the Phu Fa (Thai-Chinese)**. Bangkok: Chulalongkorn Univesity. (in Thai)
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2544). **การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Tuaycharoen, P. (2001). **Speaking English according to the Principle of Linguistics**. Bangkok: Thammasat University Press. (in Thai)

พูนพงษ์ งามเกษม, วรวรรธน์ ศรียาภัย, จารุวรรณ เบญจาทิกุล, พรสวรรค์ สุวรรณชาติ, ดารินทร์ อินทับทิม, จิตติมา กาวีระ และคณะ. (2559). กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน: กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตต์ดูเมน. **รมยสาร. 14(2)**, 233-241.

Ngamkasem, P., Sriyapai, W., Benchathikun, J., Suwanthada, P., Inthapthim, D., Kavira, J., et al. (2016). The sustainable solution process for illiteracy: A case study of Betty Dumen Border Patrol School. **Rommaysan Journal of Humanities and Social Sciences**, 14(2), 233-241. (in Thai)

เพ็ญญา คล้ายสิงโต, ผณิตรา อีรานนท์, ดารินทร์ อินทับทิม และ พูนพงษ์ งามเกษม. (2560). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนเชิงวิเคราะห์ภาษาไทย ผ่านนิทานของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตต์ดูเมน. **วารสารมนุษยศาสตร์. 24(2)**. 116-138.

Klaisingto, P., Teeranon, P., Inthapthim, D., & Ngamkasem, P. (2017). A development of Thai pronunciation and critical writing in Betty Domen Patrol Border School by using storytelling. **Humanities Journal**, 24(2), 116-138. (in Thai)

ศิวกานต์ ปทุมสูติ. (2554). **เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว**. พิมพ์ครั้งที่ 11. สุพรรณบุรี: ศูนย์เรียนรู้ทุ่งสักอาศรม.

Siwakan Pathummasoot. (2011). **Solving Children's Illiteracy is Easy**. (11st ed). Supanburi: Thungsak Arsom Learning Center. (in Thai)

Hus, Y. (2001). Early reading for low-SES minority language children: An attempt to 'catch them before they fall'. **Folia Phoniatrica et Logopaedica**, 53(3), 173-182.

Learning, J. (n.d.). **Teaching Literacy with Jolly Phonics**. Retrieved August 10, 2016, from <http://jollylearning.co.uk/overview-about-jolly-phonics>